

Predikan Kyndeslmässodagen 2022

Malaki 3:1-4, 1 Tim. 6:13-16, Lukas 2:22-40

Som smältarens eld..

Ett enkelt par från Galiléen, bara två i mängden av pilgrimer som kommer till Jerusalems tempel denna dag. I famnen bär Maria sin lille son Jesus, och kanske Josef håller två duvor, som ska offras som tackoffer för den förstfödde sonen. Vem skulle lägga märke till dem kan man tänka. Hemligheten de båda bär på om detta barn är väl förborgad. Den har de inte berättat om för någon, och det kommer nog att dröja innan de ens förstår den själva.

Det är ju trots allt ett helt vanligt barn tänker de. Kanske har de misstagit sig, kanske är änglasynerna innan han föddes och herdarnas och stjärntydnarnas besök bara överspända fantasier, eller som vi nutida läsare frestas tro; legender. Vackra sagor om en fattig predikant för länge sen, som man har velat göra till något helt annat än han var. Om flykten till Egypten strax efter barnets födelse berättar Lukas ingenting, utan det verkar som om Josef och Maria kommer direkt från stallet i Betlehem till templet i Jerusalem för att bära fram gossen inför Herren. I verkligheten kanske det dröjde längre än så.

Men de var fromma föräldrar så att det skulle ha missat besöket i templet med flera år ska vi inte tro. Här var de ju dessutom helt anonyma. Ja nästan i alla fall...

För det fanns åtminstone två ständiga gäster därinne som kände på sig, att här, just här och just nu, går de gamla löften om en Frälsare, Herrens Messias, i uppfyllelse. En man och en kvinna.

De var gamla och de hade hållit ut länge. Om Symeon sägs det att han väntade på Israels tröst och hade fått löfte om att inte se döden förrän han hade sett sin Messias.

Och mitt i detta vimmel av folk på tempelgårdarna leds han direkt fram till de två föräldrarna med barnet Jesus.

Han utbrister i lovsången som alltsedan dess har blivit en stående aftonbön i kyrkans fasta böneliv; *Herr, nu låter du din tjänare gå hem, i frid, som du har lovat...*

Här ser han nu det ljus som han längtade efter, i detta lilla barn, ett ljus för alla folk och för hans eget folk Israel.

Att Josef och Maria förundrade sig kan man förstå, men överrumplade kan de knappast ha blivit. Men kanske ändå; de hade nog knappast väntat sig att han redan som baby skulle vara det ängeln hade berättat om; att han skulle bli stor och kallas den Högstes son. Kanske som vuxen man, men nu, redan i vaggan??

Så är det i alla fall, men det som väntar dem är ingen vacker saga; redan som barn-ja har de inte redan upplevt det när de fick fly till Egypten undan Herodes dödspatruller-ska han bli till ett tecken som väcker strid.

Han är ett ljus för alla, men det ljuset kan också verka som Malakis budbärare; som smältarens eld, som bränner bort slaggen i guld och silvret.

Han kommer inte för att samla oss till en mysig lägereld eller stämningsfull kväll med levande ljus, utan för att med sitt ljus lysa upp allt som är Gud emot; självisheten, hårdheten, girigheten, oförsonligheten, våldet och mordandet,

sjukdomarna och lidandet, ja allt detta måste brännas bort, rensas ut, om världen ska kunna bli som Gud en gång ville när han såg på sin skapelse med glädje; allt var precis som han ville, allt var mycket gott.

Men den värld och de människor den lille gossen Jesus nu hamnar i är skadad och förstörd.

Vägen mot rening, frälsning och försoning kommer att bli svår, också för Maria. Hennes son ska själv få känna av människors hat och ondska. Genom henne ska ett svärd gå, som mor ska hon också få lida när hennes son lider och dör.

Men här och nu syns det inte, hans liv vilar ännu i hennes famn.

Men han ska ryckas från henne, lämna henne och en oförstående familj; bli till fall och upprättelse för många i Israel. Och för många av oss. Inför Jesus avslöjas vi, våra tankar och känslor kommer i dagen. Vi kan dra oss undan, bort från honom, förneka och ignorera honom, för att vi vill ha våra liv i fred. Kanske för att vi skäms, eller helt enkelt för att vi inte bryr oss.

Men vi kan också känna som Symeon och den gamla Hanna, som mer eller mindre bodde i templet, vi kan tacka och prisa Gud för att han har sänt oss, inte en domare över våra tankar och känslor, utan en kärleksfull och förstående Frälsare, en vän och medbroder, som trots att han har makten att förrinta allt ont i världen, tar på sig vår skuld och vår skam, låter sig plågas och piskas, dömas till döden och dö för vår skull. Ondskan besegras på korset, inte på slagfältet, där vi alla skulle gå under om Gud bestämde sig för att bränna bort allt ont. Då skulle vi alla brinna, eftersom det onda är invuxet i oss, en del av oss själva. Istället dör Jesus, besegras och straffas. Men det

som såg ut som nederlag, var seger. Mörkret kunde inte besegra ljuset. Livet segrade över döden.

Då visar det sig att han är alla konungars konung och alla herrars herre, han som ensam är odödlig, och bor i ett ljus som ingen kan nå...

Men glimtar av Guds ljus har många sett; i drömmar om natten, i syner på dagen och i upplevelser under medvetlöshet och hjärtstillestånd.

Det ljuset är obeskrivligt klart och det lyser in och genom oss, omsluter oss och sveper in oss i Guds kärlek, frid och glädje. Guds ljus är utstrålningen av hans väsen. Ingen av oss kan se verkligheten bakom helt och fullt, vi är begränsade och vi kan bara se det som är möjligt att se.

Vad Gud egentligen är och hur Gud som levande väsen kan ha skapat detta ofantliga och oändliga universum som vi lever i, är mer än vi någonsin kommer att fatta.

Och ändå, säger Bibeln, fanns hela denna Guds fullhet, i detta lilla barn, gossen Jesus, som Josef och Maria bär fram i templet i Jerusalem. Hela fullheten, allt som är Gud, ljuset, friden, glädjen och kärleken. Allt, det som Symeon och Hanna känner på sig, har nu kommit hit, in i vår värld, som är så förblindad och knäckt av ondska och lidande.

Till oss kommer han med ljus; ett värmande ljus, ett kärlekens och förlåtelsen ljus, försoningens ljus, men också med smältarens eld, som vill bränna bort det onda, utan att vi själva går under. Hans liv blir vårt liv, hans död också vår, bort från mörker och ondska till Guds underbara ljus.

Amen

